

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce:

M. Š.

bytem M. 658, X Z. H.

zastoupený advokátem Mgr. Davidem Purmenským

sídlem 28. října 3117/61, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

za účasti osoby

zúčastněné na řízení:

A. K.

bytem N. 713, X Z. H.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba proti výroku 1 rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2019, č. j. X, **se odmítá.**
- II. Žaloba proti výroku 2 rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2019, č. j. X, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce tak, že 1. výrok I rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „městský úřad“) ze dne 2. 11. 2018, č. j. X, zrušil a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení, a 2. odvolání žalobce proti výroku II citovaného rozhodnutí městského úřadu zamítl jako nepřípustné.
2. Městský úřad výrokem I citovaného rozhodnutí uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 6 000 Kč (včetně znalečného).
3. Žalobce se měl dopustit přestupku tím, že *„z nedbalosti jako řidič motorového vozidla zn. Honda Civic, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, čímž způsobil dne 24. 11. 2017 v 9.08 h na místní komunikaci ulice Sokolská ve městě Zlaté Hory na tříramenné křižovatce místních komunikací Sokolská a Hornická, dopravní nehodu. Při jízdě k ulici Hornická od ulice Pod Zámečkem i přes intenzivní brzdění narazil levou přední částí svého vozidla do levé přední části vozidla zn. Toyota Corolla, RZ X, řidičky A. K, které vyjelo z vedlejší pozemní komunikace zprava. Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob a došlo ke hmotné škodě na majetku“*.
4. Městský úřad výrokem II citovaného rozhodnutí řízení ve věci přestupku A. K. podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 ve spojení s § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
5. **Žalobce v žalobě** namítal, že byl poškozený a že viníkem dopravní nehody byla řidička, která nedala přednost žalobci, který jel po hlavní pozemní komunikaci, přičemž odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1097/2014. Žalobce uvedl, že v daném případě neměl jinou možnost bránit se určení viníka nehody, než podat tuto žalobu.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** zdůraznil, že výrok I rozhodnutí městského úřadu zrušil a věc vrátil k novému projednání, čímž uznal odvolací námitky žalobce jako převážně důvodné. K výroku II rozhodnutí městského úřadu se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a na závěrech tam vyslovených setrval. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
7. Soud nejdříve zkoumal **podmínky řízení**.
8. Dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
9. Dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.
10. Žalobu proti výroku 1 rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí městského úřadu ve výroku I a věc mu vrátil k dalšímu řízení, soud odmítl jako nepřípustnou, protože citované rozhodnutí není konečným rozhodnutím ve věci, nezasáhlo negativně do subjektivních veřejných práv žalobce a žalobce se může ve správním řízení hájit. V citované části nešlo o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

není úkonem správního orgánu, jímž by se zakládala, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti žalobce. Vzhledem k této skutečnosti je z přezkoumání soudem ve správním soudnictví vyloučeno (k negativnímu zásahu do práv žalobce srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002, nebo ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 4 Ans 9/2007). K tomu, že rozhodnutí, kterým nadřízený správní orgán zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátí k novému projednání a rozhodnutí viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 9 As 30/2010.

11. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu v této části dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl.
12. Soud dále přezkoumal výrok 2 rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný odvolání žalobce proti výroku II citovaného rozhodnutí městského úřadu zamítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
13. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné či nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011-87, ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002-35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135, či ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75).
14. Podle § 96 zákona o odpovědnosti za přestupky *proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, se může odvolat a) obviněný v plném rozsahu, b) poškozený pouze proti výroku o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výroku o nákladech spojených s uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení, nebo c) zákonný zástupce a opatrovník mladistvého obviněného a orgán sociálně-právní ochrany dětí ve prospěch mladistvého obviněného pouze proti výroku o vině, o správním trestu, o ochranném opatření a o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení.*
15. Výčet účastníků řízení oprávněných k podání odvolání uvedený v § 96 zákona o odpovědnosti za přestupky je taxativní a vylučuje aplikaci obecné úpravy účastnictví v řízení dle § 27 správního řádu. Uvedený výčet nezahrnuje žalobce jakožto dalšího účastníka nehody a nedává mu oprávnění odvolat se do výroku, který se ho netýká a týká se pouze (viny) druhé účastnice nehody.
16. Podle důvodové zprávy k § 96 zákona o odpovědnosti za přestupky *při projednávání odvolání podaného proti rozhodnutí vydanému v řízení o přestupku se bude postupovat podle § 81 až 93 správního řádu. Jsou upraveny pouze nezbytné odchylky. První odchylka spočívá v určení legitimacy účastníků řízení k podání odvolání, resp. v rozsahu, v jakém mohou rozhodnutí o přestupku odvoláním napadat. To vychází z koncepce účastnictví v řízení o přestupku, kdy kromě obviněného jsou ostatní účastníci tohoto řízení účastníky pouze v části projednávané věci a jejich procesní práva se tak vztahují pouze k určité části předmětu řízení a řízení samotného.*

17. Žalobce nemá žádné právo na potrestání druhé účastnice nehody. Jak uvedl Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 4145/18-1, pouze stát svými orgány rozhoduje podle pravidel trestního řízení o tom, zda byl trestný čin spáchán a jaký trest, popřípadě jaké jiné újmy na právech nebo majetku pachatele, lze za jeho spáchání uložit. Úprava těchto otázek v trestním řádu nezakládá - v ústavní rovině ve smyslu ustanovení čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy - žádné základní právo, aby proti jinému byla taková (trestněprávní) "satisfakce" uplatněna (srov. např. usnesení sp. zn. I. ÚS 84/99 nebo II. ÚS 361/96). Neexistuje tak subjektivní právo na to, aby bylo vedeno trestní řízení proti jiné osobě. Tím spíše (arg. a maiori ad minus) není dáno ani žádné ústavně zaručené základní právo na to, aby bylo vedeno proti jiné osobě přestupkové řízení. Pro úplnost lze uvést, že Ústavní soud přiznává osobě poškozené trestným činem tzv. právo na účinné vyšetřování, ale pouze výjimečně u závažných trestných činů (srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 1565/14, II. ÚS 3436/14, I. ÚS 1042/15, II. ÚS 3626/13 a I. ÚS 860/15). Obdobně se Ústavní soud vyjádřil ve svém usnesení ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 1393/19-1, v případě přestupku ublížení na cti advokáta.
18. Závěrem soud shrnuje, že žalobu proti zrušujícímu výroku napadeného rozhodnutí odmítl, neboť nešlo o konečné rozhodnutí ve věci a nezasáhlo negativně do právní sféry žalobce a žalobu proti výroku o zamítnutí odvolání jako nepřípustného zamítl, protože žalovaný správně shledal, že žalobce nebyl oprávněn podat odvolání v řízení, které se týkalo pouze viny druhé účastnice nehody a nikoli žalobce.
19. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval. Podle § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
20. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady ze spisu nezjistil, ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. srpna 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně